

המצבים המעששים בחייו של נודיסט

נודיסט

כינה את עצמו "הבשר שבכריץ". הוא תלה מחגורתו שתי פרוסות-לחם ענקיות — אחת על בטנו והשנייה מאחוריו — ויצר, בדרך זו, את הרושם המבוקש. לאחר המסיבה התפורו כולם בברכות עלי-זות. הנערות והצעירות שעזבו את המועדון הסגור לא נבדלו במאומה מאלפי צעירי-דים אחרים שחגגו אותו ערב, מסיבות חגיגות אחרות ברחבי אנגליה.

★ ★ ★

המטום שהציץ

ין תפקידיה של המשטרה אין למינות, בדרך כלל, חיפוש אחר אנשים המהלכים עירומים. השוטרים לא מחפשים אחרי "עבריינים" אלא בעיקריות בהם עוקבים אחר נהגים קטלניים, פורצים וכיוצא בזה.

סיים. אולם כשהם נתקלים באנשים עירומים, אין להתפלא שהם נזעקים למילוי תפקידם ביומן-הטיול שלי אני מוצא שני קטעים הדגים בפעולות המשטרה בקשר לנודיסטים. שניהם קשורים בשהות בעיר-נמל. בשני המקרים הצלחנו להמלט מידיהם של קנאי-החוקיהלבוש — אבל רק בשן ועין.

התקרית הראשונה אירעה, בחודש יולי 1960, בקירבת עיר-הבילוי הצרפתית סן טרופ, על חוף הריביירה; שם מצוי חוף רחצה חופשי. פירוש של דבר, שבאי החוף הזה רשאים להתרחץ ללא בגדיים ולהשתזף עירומים לאור השמש — בתנאי שא יבואו בטחון ראיתם של קייטנים אחרים. מסתבר שהקלות אלו נועדו רק לאנשים השוהים בקירבת החוף. מעבר למרחק של שש מייל מן החוף פועל חוק-התלבושת במלוא אכזריותו. משטרת החופים הצרפתיים תית נזהגת לשגר את מטוסי-הטיור הקטנים שלה. על מנת לערוך צייד ומאבקים למש-תופים על החוף, במקומות "אסורים", אי על סיפון של יאכטות פרטיות. כשהמטום מגלה נודיסטים, הוא מזעיק את סירות

שזה יהיה מסיבה, וצריכים להיות די עירומים כדי שזה יהיה נודיסט. הבחור במרכז התחפש בעזרת שתי פרוסות-לחם, לנקניק שבחוף סאנדוויץ', והוא מסתכל במלכת-הגיוגל. הגבר מימין, הנראה כאשה, התחפש לערבי.

במועדון ברי-מסיכות הנודיסט מסיפק כדי

המנוע של המשמר דרך אלחוט. היה זה יום קיצי יוקד. שכבנו, ששה נודיסטים, פרקדן על סיפונה של יאכטה קטנה, ונהגנו מזיו ההמה. לפתע נחת מטום מישמר, כדי לראות מקרוב יותר את המתרחש. נערותינו החלו לנפנף בתמימות ובי-שמחה לעבר המטום המתקרב, שחלף מעלינו בגובה של לא יותר מעשרים מטר.

קיווינו שהטייס השובב בא על סיפוןן מן המחזה שנתגלה לעיניו, ולא הרהרנו עוד בתקרית — עד לערב אותו יום, כאשר הגענו אל המוזו והתכוננו לרדת ליבשת. עוד בטרם קשרנו את הספינה לחוף, קרב דיג זקן והזהיר אותנו שהמשטרה הוציאה צו חיפוש אחר היאכטה — אשר מספרה הצטייר בבירור בעיני הטייס.

הדיג סיפר לנו שהמשטרה מתכוננת לי-הטיל קנס על כל הנערות ועל כל גבר שלא ישתתף לצאת הספינה. הדבר גודע לו מי-פקיד-הנמל הראשי — שנתבקש על ידי ה-משטרה להודיע על בואנו ברגע בו נעגון. לאחר התייעצות חפוזה, החליט הקברניט לצאת מיד לעבר האי, הנמצא במרחק הפל-גה של לילה אחד, במקום להמתין לבוקר,

מנהל בית-ספר בריטי, אשתו ובתו, הקימו סוכן בחוף האי היוגוסלבי ראב. לא כל ים, אבל כולם סוגדים לפולחן אחד — השמש.

אשה בכבלים

בדיחה פרטית על סיפון היאכטה, בה הפליג הצוות שצילם את הסרט הנודיסטי. הצעירה, כריסטיין, המשתתפת בסרט, נרדמה על הסיפון, והימאים קשרו בחבלים. מדוע אינה עירומה לגמרי, מי יודע?

סבון של האמבט לא הצליחו לכסות את חזה השופע. היא היתה מופתעת מכדי לפי-רוץ בצנחנות; היא ניסתה לשווא, מספר פעמים, להביע את רגשותיה, אך הוכתה באלב. ניצחתי את מבוכתה כדי לסגת ול-הגיד, מאחורי הדלת הסגורה: "סליחה — ארונני!"

יום. חודש יולי 1959. "נתקלתי ב-דמות בודדת, המשתזפת. זה קרה לפני שנה, בערך. הסתובבתי ליד האגם ולפתע נתקלתי בערימת בגדים. כמעט ונפלתי על גופה ה-צנום והכחוש של מישהי שישנה על שמי-כת-בד צבעוני. היא התעוררה בבהלה ועשתה את השמיכה כדרכה של טוגה עתי-קה, סביב גופה בעל העצמות הבולטות.

(בשבוע הבא: "איך נעשיתי לנודיסטית" — יודויה של גריים וינקר, אמנית המבקרת אף היא עתה בישראל.)

שעה שהרוחות יירגעו. שיחררנו את חבלי-הקישור בדיוק ברגע בו הגיתו השוטרים במרוצה. בהגיעם למי-קום בו ספינתנו עגנה עד לפני רגע קל החלו צועקים ומנופפים לעברנו בדף נייר. השטרים צחקו, כדרכם של כל שוטרי צרפת. אבל לא שמנו לב; דרך פלא, איש מהצוות לא הביט, אותו רגע, בכיוון החוף.

★ ★ ★

הקירה ביוגוסלביה

יוגוסלביה, לעומת זאת, יכול היה המצב להסתים בכי רע, אלמלא הערמנו על השלטונות.

היה זה בחודש אוגוסט 1960, ביאבלאנאק, עיר-נמל קטנה, בה מבקרות הספינות השטות לאורך חופי הים האדריאטי, בדרך-מריוקה-ספליט ודוברובניק.

בעל הספינה שלנו, פרו, נדרש על ידי שוטר, בעל כובע-מצחייה שגשג כוכב אדום גדול להציג את מיסמכיו. הוא שלח את נער-הסיפון לחפש את הניירות. בינתיים ניסינו להסביר לשוטר לשם מה אנו נזקקים לאור-לים ולציוד-המחנאות הרב שבבטן הספינה. כן נחקרנו איזה שימוש אנו עושים ב-שלוש המצלמות של 16 מילימטר אשר הבאנו אתנו. השלטונות היוגוסלביים נוה-גים להחרים ולבדוק כל סרט של יותר משמונה מילימטר.

הסברתי לשלטונות שנוסיב לצלם את ארצם החרודה (כי הם טוענים שיוגוסלביה אינה "אדומה" אלא "הרודה") והניפלאה. רמזתי, כמו כן, שטוב יעשה השוטר אם לא יפריע לנו. סוף סוף, אם הגענו עד הלום, סימן שהעניקו לנו את הרשימות הדרושים. פרו, שלא היה מבני המקום, דגל ביוזמה חופשית ונהג לשלם את דמי-השוחזר הרגי-לים למנהל הנמל. הצלחנו להסדיר את ה-עניין בכי טוב, הרחק מעיניים סקרניות, באפוליתיו של בית-קפה.

כך ניתן לנו להמשיך בדרכנו לראב — שם עמדנו לצלם קטע נוסף של סרטנו על חיי נודיסטים בחיק-הטבע — מבלי שהמש-טרה תצר את צעדנו — אף בחלק ניידה זה של אירופה.

★ ★ ★

מגישות עירומות

שאיני מעדעל ביומני, אני נתקל שוב ושוב בפגישות-אקראי עם יודיים, כש-הם — או אני — עירומים. מוזר, אבל ה-נאטוריסטים נהנים מחוש ששי ממש, המר-שך אותם למקומות בהם מתהלכים אנשים ללא מלבוש.

הנה, למשל, קטעים אופייניים: לידה. תחילת נובמבר 1958. ב-פנסיון שלי מקולקל המנועל של חדר האמ-בטיה השיתופי. זה דבר רגיל ברוב הפני-סיונים. כשנגשתי לדלת האמבטיה היא נפ-תחה, אם כי מישוהו ניסה, קודם לכן, לני-עול אותה כראוי. אפילו הגורה לא היתה מכוסה באהיל — והאור העמום אך הח-שוף גילה את מערומיה של אשה שמנה מי-

על הסיפון! רקדנית באלט, בסרט הנודיסטי, עוסקת בפולחן הנודיסט, השתזפות בשמש.